

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

**c) AT FORBEDRE KVINDERS OG
BØRNS KAAE, SÆRLIG AD LOV-
GIVNINGENS VEJ.**

▲ ▲ ▲ ▲ ▲ UD GIVET AF DÅNSK KVINDESAMFUND. ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼

36. AARG.

15. Juni 1920.

Nr. 11.

Dansk Kvindesamfunds Møde med de sønderjyske Kvinder.

*Der er ikke andet at gøre nu
end at holde ud,
stå vagt i Mørket, men uden gru,
med tro paa Gud.
Her er dumpt, her er stilt, her er længsels vande,
hver står og lytter med halvkvalt ånde, —
her er ventetider
indtil omsider
det rødmer i luften med lyse drag:
det er handlingens dag!*

Saadan sang Bjørnson hin Nat, da Skibet med Kong Frederik VII Kiste sejlede ud af Flensborg Fjord, og det var, som det tog Danmarks Lykke med om Bord.

De mørke Anelser blev til Virkelighed — værst for dem dernede, for dem blev der ingen anden Udvej tilbage end den — at holde ud; og — de holdt ud — de stod Vagt i Mørket — de længtes i Vaande!

Det blev da ogsaa gennem Graadens Taageslør, at sønderjyske Mødre, Hustruer og Søstre saa Luften rødme i lyse Drag, med Haab for de Sønner, Mænd og Brødre, som Krigen havde skaanet.

Nu er Kongeaaens Grænse udslettet — Nordsles-
vig er dansk Land.

Hvad en tidligere Slægt drømte om, haabede paa med Haab mod Haab, har vor Slægt set Opfyldelsen af. Et Under er sket for vore Øjne.

Men endnu har vi Landsmænd i Sønderjylland, der græder, som deres Fædre har grædt — de fik Sorgen i Arv. Naar de ængsteligt spejder ind i Fremtiden, saa ser de ingen lyse Drag — kun Mørke.

Den Mor, der har ventet aarelangt paa, at hendes

Sønner skal frigives af Fangenskab og vende tilbage til Hjemmet — hun vil, hvis det sker en Dag, at den ene Søn kommer og den anden ikke — med Fryd og Taknemlighed trykke den hjemvendte til sit Bryst, men hun vil græde i Løn over ham, der blev der ude.

Vi vil i disse Genforenings-Dage, mens Landet staar grønt og Kornet skrider i Aks — glæde os og takke, fordi vi blev forenede med vore nordslesvigske Brødre og Søstre.

Vi skal ikke tænke saa meget paa, hvordan Festerne bedst lader sig afholde, eller beklage, naar det gaar saadan, at Festtønerne ikke faar den rette Fest-Klang — Mødet er der dog mellem os og dem vi fik hjem, og efter Festerne — er Handlingens Dag.

I Handling og Arbejde vil vi forenes, vi danske nord og syd for Kongeaen — gennem Handling og Arbejde vil vi i Fællesskab bygge og udbedre vort Samfund — lære af hinandens Erfaringer — hjælpe hinanden.

Naar Dansk Kvindesamfund nu om kort Tid skal tage mod de sønderjyske Kvinder i Kongeaaens historiske Egne, saa vil det blive Indledning til et Fællesskab, som kan og bør faa historisk Betydning.

Udviklingen her oppe og der nede er gaaet ad forskellige Veje — hver kommer med sit Fond, lille eller stort af den Livets Visdom ethvert tænkende Menneske samler op under Vejs — lagt sammen vil den erhvervede Kundskab kunne blive af uvurderlig Betydning for vort Folk.

Et Tidehverv er omme — en ny Dag gryer.

Anna Koch Schiøler.